

Hele, docela dobrý úterý.

Kdyby šlo vynechat ráno, tak by nápis zněl výborný úterý, jenže vynechat nejde. A to ráno bych ji bývala teda přizabila zase.

Ale neudělala jsem to, takže odpoledne pak mohlo proběhnout v módu - jdeme ven ve čtyřech. Byla jsem doma o malinko dřív a tak se stihlo venčení za světla a společně, protože zrovna když jsem vycházela s čoklidama ven, přicházel páník dom. Takže na něj máme počkat. Což jsme učinili. U rybníčků. Kde ta kunhůta flekatá utopila úplně novejš balonek. Nejdřív já jsem ho zakopla za plot staveniště, kde k mojí nelibosti roste nová multifunkční hyperdupersuper sportovní hala, místo toho, aby tam udělali kus zelenýho □ Ale podařilo se mi zmermocerit jednoho stavaře, kterej přešel celou stavbu až k nám, aby mi balonek podal. Ono totiž taky hrozilo, že jinak ti dva kretýnové ten plot vyloměj, jak se tam dobejvali □ . Pán byl ochotný a balonek přehodil. Jenže..... no. Smůla hodil ho Talířový. A ta má košík. Balonek se odrazil a hópнул do potoka a tak blběna ho tam šla lovit. Což s košíkem nejde, takže ho zatloukla někam do bahna a já ho tam pak pracně lovila a ti dva se tam motali. Tak dlouho se motali, až mě nas...štvali a dostali oba sprduňka. A balonek stejně není, no. Bydlí někde na dně v bahně.

Aspoň jsme měli co dělat, než přišel Brtník z domova za náma. A to už jsme směřovali k sámošce. Vzhledem k tomu, že oba se rozhodli vytvářet hovnoty zrovna v místech, kde si jinou hovnotu Tali v pátek koštila, byla jsem ve střehu a jak se hnula tím směrem, nestačila počítat fleky, co jich má na nohouch □ . Poslala jsem je pak všechny napřed a vrátila se vyhodit to, co jsem posbírala. Rumíček si mezi tím stihnul prej dvakrát proběhnout svou oblíbenou prolejšačku. Mohla bych ho u toho někdy taky cvaknout na mobil co? Došla jsem je a vzala si Tali pod taktovku. Bezvodítkově jsme došly k silnici a vzorně přešly spolu ke klášteru. Tam jsem ji nechala volno, ať si proletí ten plácek zelenej a přenechala ji právoplatnému majiteli. A my si šli s Rumíčkem pospolu.

Těsně u pole si páníček nevšimul, či nestačil zareagovat, že mu přeběhla z trávníku přes silnici na pole. Krom toho přeběhnutí hrozilo i to, že se rozletí a bude pak nutno ji lovit. Nechtělo se mi ji lovit. I zaburácela jsem a dovolala ji zpět. A ten kousek cesty k poli, šla hezky s povelom Ssssse mnou! A pak mazej za páníčkem, ten má balonek. Košík dolů a jedem balonkovou přivolájšačku, kdy úspěšný přivolání = další hození balonku. Moc dobře jí to šlo. A ani jednou jedinkrát ze hry neodběhla. Pokud nastal moment, že zapřela svou přítomnost, stačilo k ní popojít a dotáhnout to, že má být na cestě.

Hele, docela dobrý úterý.

Je mráz, takže nechceme, aby ohaři poletovali prostorem a rušili zvěř. Takže na těch cestách jsme chtěli, aby se oba pohybovali neustále. A... jo dobrý. Jen teda Tali musíte pořád, pořád a pořád usměňovat, povelovat (kapek únavný) , jinak do toho hodí vidle. A taky ji musíte pořád stahovat zpátky, protože jinak se žene vpřed jak urvaná lokomotiva. Proto si ji taky na chvíli vzal pánik na vodítka a my si s Rumajzlíčkem čtali jen tak na cestě.

Došli jsme svižným, velmi svižným krokem, kdy motorem hnacím byl mráz ☐ , na myší louku a balonky se zase ocitly ve hře. A my si tak nějak ty ohaříky střídali. V jednu chvíli se Tali rozletěla do dálky a pak se zastavila a bylo vidět, že někde čuje něco ve vzduchu.

Aaajajajajaj. Hlasivky si mákly. Ale.... docílily toho, že jsem se sice musela kus přiblížit a řvát jak prokopnutá, nicméně se madam otočila a dovalila se zpátky. A pak už to bylo cajk. Tahle varianta společného venčení dává člověk možnost toho, věnovat se oběma naplno. Což v jednom člověku je hůř proveditelný. A když je i dobrá konstelace a proveditelný to je, tak si stejně máknete, protože prostě Tali ☐ .

No ale, abych jí jen nepomlouvala, tak..... opět došlo na zamáčknutí slzy vzpomín-kové, protože poprvé jsem si s ní lajsla odcházet z těch polí komplet na volno. Prostě jen tak, tak chápete? Šly jsme cestou kolem koňských ohrad místama, kde se mnou x-krát mlátila o zem ve svém hysteráku bažantím a dneska šla pěkně vedle mě, bez vodítka, nebočila do křoví, nemusela jsem ji nahánět.... jen jsem ji průběžně odměňovala. V té době dávný, i kdybych já celá byla z opečený slaniny, tak by jí to bylo egál a mlátila by se mnou o tu zem stejně. Hezká změna, hezká. Stihla se i pozdravit s fenkou westíka, kterou jsme míjeli a stejně jako Rumíček se i ona kultivovaně podružila. Došla si pro pár jablek spadanejších a pak už jsme zamířili fšící domů. Pořád bez toho vodítka. Pěkně ke kostelíčku sv. Martina, kolem pana veterináře a na přilehlém náměstíčku jsme si my dvě spolu zkusily slalom mezi lavičkama, kterej jí výborně tentokrát vyšel - k její velké radosti! A pak taky na řepkování došlo, kdy se s Rumíčkem střídali, kdo je lepší.

Pak přišlo na řadu vodítka, protože po tom, co předvedla tuhle, je to v tomhle úseku jistota, a když jsme došli ke statku, posadila jsem ji, odcvakla z vodítka a nechala je chvíli si s Rumíčkem zařadit. Pak jsem pískla, přilítli oba jak jeden muž - teda pes ☐ , předsedli, dostalo se jim odměny a ještě nás čekal kousíček na vodítka. Nu a pak.... už zase hezky na volno a pochodem vchod, kolem posledního paneláku k tomu našemu a směr náš vchod ☐ Tali se začuchala, takže jsme se za klukama opozdily /oooo psíbože jak jsem ráda, když si

